

ret betydelige Garantiforpligtelser. Den Del af den højtærede Ministers Tale, som gik ud paa at vise, at disse Garantiforpligtelser vare af en anden Betskaffenhed, end der her er Tale om, var overflødig, jeg har aldrig paa den Maade villet parallelisere dem. Den højtærede Minister mente nu, at Udlandet slet ikke vidste noget om disse Garantiforpligtelser, og at de derfor ikke spillede nogen Rolle; men den højtærede Minister maa erindre, i hvilken Sammenhæng det er, at dette er fremført. Mine Bemærkninger have været rettede mod den Paastand fra anden Side, at det vilde være det samme som en Forøgelse af den danske Stats Gæld. Jeg sagde, at intet Menneſte vilde regne Garantiforpligtelser, af hvad Art nævnes kan, som en Forøgelse af Statens Gæld, selv om den Mulighed opstaar, at Staten kan komme til at tilhøre det hele, og saa har jeg anført de Tilfælde, hvor den danske Stat alt har bundet sig ved Garantiforpligtelser. Hvorvidt man i Udlandet kender noget til disse Garantiforpligtelser, har jeg ingen Mening om. Jeg er dog tilbøjelig til at tro, at de, der negociere med den danske Stat, ikke ville være ubekendte dermed. Men de ville sikkert ogsaa sige: Dette kan ikke regnes for en Del af den danske Stats Gæld! Dette er ikke nogen Grund til ikke at inkludere os paa saa gunstige Laanvilkår over for den danske Stat, som denne Stat i øvrigt kan gøre Krav paa. Der blev saa nævnt Tal som 500 Mill. Kreditforeningsobligationer. Der tager man altsaa de samlede Tal, men den primære Del af disse Laan vil ikke blive saa lidt mindre end disse 500 Mill. Der var en Ytring af den højtærede Minister, som forbavdede mig. Det var hans Sammenstilling mellem almindelige Selvstydnerkautionister og Staten i dette Tilfælde. Den højtærede Minister har fuldkommen Ret i, at Selvstydnerkautionisten kan komme til at træde til, hvor Debitoren vægrer sig ved at betale Beløbet, men denne Parallel gælder ikke her, hvor Lovens haardeste Tvangsmidler øjeblikkelig ville kunne bringes i Anvendelse. Tvangssalg vil indtræde, saa snart en Kreditforeningsdebitor unblader at opfylde sine Forpligtelser, saa det Tilfælde, at en Debitor i en Kreditforening skulde af Modvilje, skønt han er i Stand til at opfylde sine Forpligtelser, undlade at gøre dette, tror jeg, man kan lade helt ude af Betragtning. Men selvfølgelig kan der komme det Tilfælde, hvor Debitor ikke kan opfylde sin Forpligtelse, hvor hans Gvne ikke strækker til, det er ganske rigtigt. Der mente den højtærede Minister saa, at Statens Garanti kunde blive effektiv, længe

for Medlemmernes solidariske Forpligtelse var udtømt, og han anførte Eksempler derpaa. Jeg skal dog minde den højtærede Minister om, at Medlemmernes solidariske Ansvar medfører, at Foreningen er berettiget til at udskrive ekstraordinære Bidrag, naar der er disponeret over Reserverfonden, saaledes som i den højtærede Ministers Eksempel; ja, efter Statutterne skal jo endog saa, naar Reserverfonden er nede under 2 pCt., en saadan ekstraordinær Udskrivning finde Sted. Det er det, jeg har sgtet til ved min Ytring om, at Medlemmernes Solidaritet først skulde være udtømt. Først naar de ikke vare i Stand til at yde den ekstraordinære Udskrivning, som de ifølge Statutterne ere forpligtede til for at fyldestgøre Afdelingens solidariske Forpligtelser, først da kan Staten komme til at træde til. Men da er den solidariske Forpligtelse i Virkeligheden ogsaa udtømt. Det forekommer mig, at den højtærede Minister sammenblandede to Ting. Et helt andet Spørgsmaal er det, som han anførte, nemlig hvorvidt Staten ikke skulde være tilbøjelig til, inden den gik til det allerførste over for Laantagerne, at yde Kreditforeningerne et Laan. Jeg vil dertil svare, at jeg tror, at Staten vil være tilbøjelig dertil under alvorlige Krisetider. Men det vil den være tilbøjelig til, selv om der ikke var nogen Statsgaranti for Kreditforeningsobligationer. Hvor der findes den Slags Forhold, hvor Grundejendommene maa gennemgaa en Krise som f. Eks. den, det danske Landbrug maatte gennemgaa i Thyerne, er det en absolut Nødvendighed, at Staten træder hjælpende til, selv om den ikke garanterer med en Dre for noget af Landbrugets Gæld. Og vil man undersøge, hvad det var for Beløb, den danske Stat traadte til med i Thyerne, vil man finde, at det er svimlende høje Beløb, sammenlignet med Statens finansielle Gvne i den Tid. Det er blevet skønnet af meget kompetente Folk paa dette Omraade, at hvad Staten tabte og maatte udrede til Landbruget i Kriseperioden i Thyerne, kan regnes op til omtrent 3 Millioner Rdl. Det var Statens ligefremme Tab; men Staten gav desuden Afstald paa 400,000 Kr. af Landstatterne og gik dernæst ind paa at tage Korn i Stedet for Penge og det Korn, som var beregnet til en betydelig højere Pris end den virkelige. Staten gik ogsaa ind paa at tage Sedler i Stedet for Sølv, hvad der ligeledes medførte et betydeligt Tab. Sammenregner man alle de Dre, som Staten saaledes bragte for Grundejendommernes eller Landbrugets Skyld dengang, komme vi op til et Beløb af en i